

Sygn. akt I PK 196/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 13 lutego 2017 r., sygn. akt III Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z 13 lutego 2017 r. oddalił apelację skarżącego powoda M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z 4 listopada 2016 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na „istniejące w sprawie istotne zagadnienie prawne, związane z istnieniem relacji pomiędzy określonymi w kodeksie pracy obowiązkami pracodawcy a wskazaną w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyną wypowiedzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia

zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

W podstawie kasacyjnej powód zarzuca naruszenie art. 30 § 4 k.p. przez uznanie, że przyczyny wypowiedzenia polegające na „niemożności racjonalnego wykorzystania czasu pracy w wymiarze ¼ etatu oraz zmniejszenie kosztów działalności pracodawcy” stanowią uzasadnioną i konkretną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę”. Rzecz jednak w tym, że Sąd powszechny ustalił, iż wypowiedzenie było merytorycznie uzasadnione. Skarżący nie podważa ustaleń stanu faktycznego i nie zarzuca naruszenia art. 45 § 1 k.p. Na etapie przedsądu nie ocenia się podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Podkreśla się to, gdyż art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ma na uwadze tylko istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie, czyli nie oderwane od podstawy rozstrzygnięcia (wyroku) objętego skargą.

We wniosku skarżący wskazuje na pierwszą podstawę przedsądu. Istotne zagadnienie prawne podobne jest do pytania prawnego z art. 390 k.p.c., dlatego wymaga się analizy i opracowania zagadnienia na podstawie analizy prawa, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Punktem wyjścia jest samo zagadnienie, ujmowane w klarownym pytaniu, łączonym z określną regulacją prawną, w której istotny problem prawny jest osadzony.

Tak rozumiane istotne zagadnienie prawne nie zostało przedstawione. Skarżący we wniosku podaje, że istotne zagadnienie prawne związane jest „z istnieniem relacji pomiędzy określonymi w kodeksie pracy obowiązkami pracodawcy a wskazaną w wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyną wypowiedzenia”. Jest to zbyt ogólne sformułowanie i nie ujawnia problemu o randze istotnego zagadnienia prawnego. Oceny tej nie zmienia dalsze (krótkie) uzasadnienie wniosku, zakończone stwierdzeniem, że „istotą zagadnienia w niniejszej sprawie jest czy nie wypełnianie przez pracodawcę obowiązków nałożonych na niego przepisami prawa pracy może stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę”. Należy jednak zwrócić uwagę, iż przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę nie było niewypełnianie przez pracodawcę obowiązków nałożonych na niego przepisami prawa pracy,

lecz brak możliwości racjonalnego wykorzystania czasu pracy powoda w wymiarze ¼ etatu oraz obniżenie kosztów działalności pracodawcy. Ta przyczyna wyznaczała przedmiot sporu w sprawie z odwołania od wypowiedzenia i Sąd powszechny ustalił i rozstrzygnął, że wypowiedzenie było merytorycznie uzasadnione. Istotne zagadnienie prawne nie może być oderwane od przedmiotu sprawy (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – znaczenie ma istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie).

Negatywna ocena wskazanej we wniosku podstawy przedsądu wynika z braku istotnego problemu, gdyż odpowiedź na sformułowaną we wniosku kwestię nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Obowiązek z art. 94 pkt 2 k.p. jest aktualny w czasie trwania stosunku pracy. Tu zaś doszło do rozwiązania stosunku pracy z określonych przyczyn i skarżący we wniosku nie podważa oddalenia apelacji od wyroku oddalającego powództwo. Innymi słowy sfera wskazanego obowiązku pracodawcy sama w sobie nie jest negatywną przesłanką wypowiedzenia, które za podstawę ma uzasadnioną przyczynę. Jeśli ma być oceniona, to w aspekcie sytuacji w indywidualnym sporze (sprawie), jednak wówczas może być to przedmiot podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje się.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).